

Arrest

nr. 206 093 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2015 wordt aan verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een visum type C afgeleverd, geldig van 15 februari 2015 tot 14 februari 2016.

Op 18 februari 2015 komt verzoeker België binnen. Hij wordt te Antwerpen op 16 april 2015 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 19 mei 2015.

Op 19 januari 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van A.V., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 14 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 september 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van A.V., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 26 januari 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 maart 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 18 maart 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 18 maart 2018 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 19 maart 2018 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord.

Op 23 maart 2018 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 23 maart 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam: V. (...)

voornaam: V. (...)

geboortedatum: (...).1998

geboorteplaats: I. (...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Hij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 19/07/2017.

Er is dus een risico op onderduiken. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen op 19/07/2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Hij kwam in 2015 naar België samen met zijn moeder en zus. Bij de stad Antwerpen kreeg hij een aankomst verklaring die zijn verblijf dekte tot 19/05/2015.

Op 19/01/2017 diende hij een eerste aanvraag tot gezinshereniging in met zijn Belgische grootvader, A. V. (...) (°(...)). DVZ verwierp deze aanvraag en gaf ook een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 20dd 14/07/2017). Betrokkene nam op 19/07/2017 kennis van deze beslissing.

Op 08/09/2017 diende hij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn grootvader in. DVZ nam opnieuw de beslissing om deze aanvraag te weigeren. Deze weigering werd per aangetekend schrijven betekend

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in Beglië. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Merskplas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- De grootvader: A. V. (...) (°(...)) beschikt over de Belgische nationaliteit
- De overleden grootmoeder: K. K. (...) (°(...)) beschikte over de Belgische nationaliteit
- De moeder van betrokkene V. N. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf
- Een broer van betrokkene V. T. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf
- Een zus van betrokkene V. N. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf
- Een nonkel van betrokkene (zus van V. N. (...)) A. N. (...) (°(...)) heeft een geldige B - kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken. Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen. (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reismfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen.

Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

(...)"

Op 5 april 2018 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van A.V., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 16 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken en de aangifte als onbestaande dient te worden beschouwd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 219 216.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Enig middel: Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto art. 8 van het EVRM

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker:

De bestreden beslissing stelt dat:

- er bestaat een risico op onderduiken aangezien verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19/07/2017

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan er worden geconcludeerd dat verzoeker op 19/01/2017 en 08/09/2017 een procedure gezinshereniging aanving met zijn Belgische grootvader nl. A. V. (...).

In casu kan er worden vastgesteld dat verzoeker naar België is gereisd om een procedure gezinshereniging conform art. 40 ter van de vreemdelingenwet aan te vatten met zijn Belgische grootvader.

Dit gegeven heeft hij meermaals aangehaald in het administratief verslag bij de politionele diensten en tijdens zijn verhoor in de CI te Merksplas, waarvan akte in de bestreden beslissing.

Verzoeker is inmiddels in het bezit van een Bijlage 19 ter in het kader van een procedure gezinshereniging met zijn Belgische grootvader (Stuk 2).

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn laatste aanvraag tot verblijf conform art. 40ter vrw. geweigerd werd, om reden dat verzoeker zijn raadsman de vereiste stukken niet binnen een termijn van drie maanden per elektronische e-mail aan de bevoegde vreemdelingendienst heeft overgemaakt van Stad Antwerpen.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat er een risico op onderduiken bestaat.

In de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan immers het volgende gelezen worden:

"Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen." Er worden enkele gevallen opgesomd waarna nog gesteld wordt, "De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005." (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012))".

Er kan absoluut geen sprake zijn van een risico op onderduiken, evenmin van het gegeven dat verzoeker zich van de bevoegde autoriteiten zou pogen te onttrekken, aangezien er geen objectieve contra indicaties in het administratief dossier bestaande zijn en verwerende partij nalaat te motiveren welke wettelijke objectieve criteria ter zake gehanteerd werden.

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen aangezien

verzoeker de wettelijk procedures ex art. 40ter vrw. heeft gevolgd ten einde zijn verblijfstoestand te legaliseren en hij thans in het bezit is van een Bijlage 19ter op basis van nieuwe elementen.

Verwerende partij stelt tevens - manifest in strijd met de stukken van het administratief dossier - dat de moeder en zuster van verzoeker illegaal in het Rijk verblijven.

De zuster van verzoeker is immers in het bezit gesteld van een F-kaart.

De moeder van verzoeker had tevens een afspraak bij de bevoegde vreemdelingendienst van Stad Antwerpen, om haar Bijlage 19ter af te halen.

Zij is thans in het bezit van een attest van immatriculatie.

Door een dergelijke bewuste foutieve informatie te gaan hanteren ten einde verzoeker koste wat het kost een inreisverbod te gaan uitvaardigen betuigt van arglistig handelen van een bijzonder onzorgvuldig overheid.

Verwerende partij was onstuitbaar op de hoogte van de ondernomen verblijfsprocedures van verzoeker en diens effectieve samenwoning met zijn Belgische grootvader en hun gemeenschappelijke gezinleven. Immers:

(...)

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 1gezinslevenHet motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 - Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). "

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. de effectieve samenwoning met zijn Belgische grootvader, zuster en moeder die allen legaal in het Rijk verblijven terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, minstens deze overheid zich hieromtrent diende te informeren en deze elementen afdoende diende te motiveren.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond en verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing aangezien hij op heden in het bezit is van een Bijlage 19 ter op basis van nieuwe elementen.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 74/11.1 van de vreemdelingenwet, artikel 3.7 van Richtlijn 2008/115/EG, j. artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het legaliteitsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat niet gemotiveerd wordt waarom de maximumduur van drie jaar inreisverbod wordt opgelegd. Er werd geen of onvoldoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden. De motivering met betrekking tot het risico op onderduiken is onvoldoende, nu er geen wettelijke criteria worden gehanteerd. Inmiddels is verzoeker in het bezit van een bijlage 19ter naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische grootvader. Er kan hem dan ook niet verweten worden niet eerder een gevolg te hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft zich louter bediend van de wettelijke procedures (ex. artikel 40ter van de vreemdelingenwet). Zijn zus zou in het bezit zijn van een F-kaart. De moeder zou in het bezit zijn van een attest van immatriculatie. Er wordt geen rekening gehouden met zijn effectieve samenwoning met zijn grootvader, moeder en zus die allen legaal in België verblijven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker reeds eerder, d.d. 19 juli 2017 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Hij heeft verkozen zich in illegaal verblijf te nestelen en vanuit dit illegaal verblijf nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op 8 september 2017. Het louter indienen van een aanvraag gezinshereniging – die overigens nadien afgewezen werd – doet geen afbreuk aan zijn verplichting gevolg te geven aan voormeld bevel.

In de bestreden beslissing mocht dan ook terecht verwezen worden naar het eerder bevel om hieruit af te leiden dat ter wel degelijk een risico op onderduiken is. Hij heeft immers aangetoond niet vrijwillig te willen vertrekken en zich te nestelen in illegaal verblijf.

Op 26 januari 2018 werd de aanvraag gezinshereniging d.d. 8 september 2017 geweigerd en bleef verzoeker weerom in illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Op 17 maart 2018 werd hij inderdaad staande gehouden in illegaal verblijf en de dag nadien werd hij vastgehouden met het oog op verwijdering. Verzoeker had dus wel degelijk alle tijd gehad om, na de afwijzing van de aanvraag gezinshereniging op 26 januari 2018, zijn terugkeer naar Armenië te organiseren en gevolg te geven aan het bevel d.d. 14 juli 2017 (kennisgeving 19 juli 2017).

Gelet op het hardnekkig weigeren gevolg te geven aan een eerder bevel, wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt de maximumduur van drie jaar wel degelijk omstandig gemotiveerd.

Daar waar verzoeker verwijst naar het gebrek aan motivering omtrent wettelijke criteria met betrekking tot het risico op onderduiken, dient te worden opgemerkt dat artikel 1 van de vreemdelingenwet werd aangevuld als volgt:

11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat verzoeker geen vrijwillig gevolg geeft aan een eerder bevel en de motivering die daaruit geput wordt met betrekking tot het risico op onderduiken, vindt derhalve wel degelijk steun in de wet. Verzoekers grief is op dat punt achterhaald.

Het loutere feit dat hij – na de bestreden beslissing – in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van het inreisverbod. Geheel ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de aanvraag gezinshereniging niet in overweging zal worden genomen, gele top het vigerende inreisverbod. Het staat verzoeker vrij gebruik te maken van de procedure tot schorsing van het inreisverbod vanuit Armenië.

Het feit dat hij samenwoont met zijn grootvader, moeder en zus geeft hem nog geen automatisch recht op verblijf. Hun verblijfsstatus doet daar strikt genomen geen afbreuk aan. Zowel de personen met als die zonder verblijfsrecht in België kunnen verzoeker vergezellen naar Armenië. Bovendien dient andermaal te worden gewezen op de mogelijkheid van verzoeker om vanuit Armenië zich in regel te stellen met de Belgische migratiewetgeving, door bvb. de opheffing of schorsing van het inreisverbod aan te vragen.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Verzoeker werpt de schending op van artikel 3, lid 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). De Terugkeerrichtlijn is in het Belgisch recht omgezet. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen (Cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

Verzoeker voert de schending aan van het legaliteitsbeginsel maar laat na om op concrete wijze uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat in de verwijderingsmaatregel geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, en een motivering in feite waarom aan verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, met name dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, gelet op vermelde elementen (verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan een vorig bevel en heeft twee aanvragen gezinshereniging ingediend die geweigerd werden) en in het belang van immigratiecontrole wordt een inreisverbod van drie jaar proportioneel geacht. Tevens wordt nog geduid dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.3.4. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

2.3.4.1. Vooreerst werpt verzoeker op dat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er een risico op onderduiken is omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2017. Verzoeker voert aan dat uit het administratief dossier en uit de bestreden

beslissing blijkt dat er kan worden geconcludeerd dat hij op 19 januari 2017 en op 8 september 2017 een procedure gezinshereniging aanving met zijn Belgische grootvader. Verzoeker laat gelden dat in deze zaak dan ook kan worden vastgesteld dat hij naar België is gekomen om een procedure gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan te vatten met zijn grootvader. Verzoeker stipt aan dit meermaals te hebben aangegeven in het administratief verslag bij de politionele diensten en tijdens zijn verhoor in het centrum te Merksplas. Verzoeker werpt op dat er geen sprake kan zijn van een risico op onderduiken evenmin van het gegeven dat verzoeker zich van de bevoegde autoriteiten zou pogen te onttrekken aangezien er geen objectieve contra-indicaties in het administratief dossier zijn en de verwerende partij nalaat te motiveren welke wettelijke objectieve criteria ter zake gehanteerd werden.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker de verwijderingsmaatregel van 23 maart 2018 die aan de basis ligt van huidig inreisverbod, niet heeft aangevochten. In deze verwijderingsmaatregel wordt voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan, wat de reden vormt om huidig inreisverbod op te leggen. De kritiek van verzoeker inzake het risico op onderduiken betreft de motieven van de bijlage 13septies van 23 maart 2018, die verzoeker niet heeft aangevochten. De omstandigheid dat in huidig inreisverbod de motieven worden vermeld waarom aan verzoeker in het bevel om het grondgebied te verlaten, geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan het feit dat deze beslissing niet werd aangevochten en inmiddels definitief is. Verzoeker kan in huidig beroep deze motieven niet aanvechten.

Volledigheidshalve wordt het volgende uiteengezet.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de beslissing tot verwijdering geen enkele termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek. Er wordt vervolgd dat in het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken is, omdat de vreemdeling na een bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2017, niet vrijwillig vertrokken is:

“Hij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 19/07/2017.

Er is dus een risico op onderduiken. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen op 19/07/2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Hij kwam in 2015 naar België samen met zijn moeder en zus. Bij de stad Antwerpen kreeg hij een aankomst verklaring die zijn verblijf dekde tot 19/05/2015.

Op 19/01/2017 diende hij een eerste aanvraag tot gezinshereniging in met zijn Belgische grootvader, A. V. (...) (°(...)). DVZ verwierp deze aanvraag en gaf ook een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 20dd 14/07/2017). Betrokkene nam op 19/07/2017 kennis van deze beslissing.

Op 08/09/2017 diende hij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn grootvader in. DVZ nam opnieuw de beslissing om deze aanvraag te weigeren. Deze weigering werd per aangetekend schrijven betekend”.

In dit kader kan worden verwezen naar de definitie van het risico op onderduiken bij een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, in artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van

internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 19 juli 2017 werd betekend, zoals vermeld in artikel 1, § 2, 4° van de vreemdelingenwet. Er is dus wel degelijk sprake van een objectief criterium wat betreft het risico op onderduiken. Het gegeven dat verzoeker nadien opnieuw een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, doet hieraan geen afbreuk. Deze aanvraag werd geweigerd en overeenkomstig artikel 1/3 van de vreemdelingenwet tast het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel, het bestaan van deze maatregel niet aan en wordt enkel de uitvoerbaarheid van deze verwijderingsmaatregel opgeschort. Nadat verzoekers latere aanvraag van 8 september 2017

werd verworpen op 26 januari 2018, diende hij deze verwijderingsmaatregel van 19 juli 2017 dus weer uit te voeren.

Waar verzoeker laat gelden dat hij thans in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, wordt erop gewezen dat de Raad zich voor zijn beoordeling van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen. De thans bestreden beslissing dateert van 23 maart 2018. De bijlage 19ter die verzoeker thans als stuk 2 bij zijn verzoekschrift voegt, dateert van 5 april 2018. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

2.3.4.2. Voorts werpt verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris manifest in strijd met de stukken van het administratief dossier stelt dat zijn moeder en zus op illegale wijze in het Rijk verblijven. Verzoeker werpt op dat zijn zus in het bezit is van een F-kaart en dat zijn moeder tevens een afspraak had om de bijlage 19ter bij de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen te gaan afhalen en zij thans in het bezit is van een attest van immatriculatie. Uit de inventaris bij zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker volgende stukken aan zijn verzoekschrift voegt: "3. Kopij F-kaart zuster verzoeker" en "4. Kopij Al moeder verzoeker". Vervolgens blijkt evenwel dat verzoeker nalaat de desbetreffende stukken bij te brengen.

Alleszins wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing ook wordt overwogen:

"Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië." In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers zus en moeder onder dit motief kunnen vallen en dat verzoeker niet betwist of weerlegt dat zijn familieleden die over een verblijfsrecht beschikken, hem achterna kunnen reizen naar Armenië.

2.3.4.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de effectieve samenwoning met zijn Belgische grootvader, zus en moeder die allen legaal in het Rijk verblijven.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in Beglië. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Merskplas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- *De grootvader: A. V. (...) (°(...)) beschikt over de Belgische nationaliteit*
- *De overleden grootmoeder: K. K. (...) (°(...)) beschikte over de Belgische nationaliteit*
- *De moeder van betrokkene V. N. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf*
- *Een broer van betrokkene V. T. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf*
- *Een zus van betrokkene V. N. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf*
- *Een nonkel van betrokkene (zus van V. N. (...)) A. N. (...) (°(...)) heeft een geldige B - kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf*

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken. Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen. (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reismfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen.

Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM."

Gelet op het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het verblijf van verzoekers grootvader, moeder en zus in België. Waar verzoeker

voorhoudt dat zijn moeder en zus op legale wijze in het Rijk verblijven, kan worden verwezen naar hetgeen hierover hoger werd uiteengezet.

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar de arresten van de Raad met nrs. 91 251, 95 142 en 97 002 van respectievelijk 9 november 2012, 15 januari 2013 en 27 februari 2013. Vooreerst wordt erop gewezen dat de Raad geen arrest met nr. 97 002 van 27 februari 2013 is gekend. Gelet op de verwijzing in het verzoekschrift naar de bladzijde 246 in het Tijdschrift Vreemdelingenrecht van 2013, wordt aangenomen dat verzoeker doelt op het arrest nr. 98 002 van 27 februari 2013. Evenwel dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de effectieve samenwoning met zijn Belgische grootvader, zus en moeder die allen legaal in het Rijk verblijven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een familieleven niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familieleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers familieleden:

“Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in België. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Merskplas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- *De grootvader: A. V. (...) (°(...)) beschikt over de Belgische nationaliteit*
- *De overleden grootmoeder: K. K. (...) (°(...)) beschikte over de Belgische nationaliteit*
- *De moeder van betrokkene V. N. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf*
- *Een broer van betrokkene V. T. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf*
- *Een zus van betrokkene V. N. (...) (°(...)) is in illegaal verblijf*
- *Een nonkel van betrokkene (zus van V. N. (...)) A. N. (...) (°(...)) heeft een geldige B - kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf*

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken. Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen. (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reismfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen.

Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij op uitgebreide wijze heeft gemotiveerd over verzoekers familieleden.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris manifest in strijd met de stukken van het administratief dossier stelt dat zijn moeder en zus op illegale wijze in het Rijk verblijven. Verzoeker werpt op dat zijn zus in het bezit is van een F-kaart en dat zijn moeder tevens een afspraak had om de bijlage 19ter bij de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen te gaan afhalen en zij thans in het bezit is van een attest van immatriculatie.

In dit verband wordt herhaald dat uit de inventaris bij zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker volgende stukken aan zijn verzoekschrift voegt: “3. *Kopij F-kaart zuster verzoeker*” en “4. *Kopij AI moeder verzoeker*”. Vervolgens blijkt evenwel dat verzoeker nalaat de desbetreffende stukken bij te brengen.

In dit verband wordt ook herhaald dat in de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië.” In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers zus en moeder onder dit motief kunnen vallen en dat verzoeker niet betwist of weerlegt dat zijn familieleden die over een verblijfsrecht beschikken, hem achterna kunnen reizen naar Armenië.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het legaliteitsbeginsel aangetoond.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET